

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest van 6 april 2021

Erkenning – Kindhuwelijk – Artikel 27 WIPR – Artikel 21 WIPR – Openbare orde – Gezinshereniging – Artikel 10, §1, eerste lid, 7° Vreemdelingenwet – Artikel 61/14 Vreemdelingenwet – Artikel 35 WIPR – Artikel 2, f) Richtlijn 2003/86/EG – Artikel 10, lid 3, a) Richtlijn 2003/86/EG – Artikel 4 Richtlijn 2003/86/EG - Alleenstaande minderjarige – Ongehuwd – Voogd – Gezinskern – Artikel 7 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Artikel 24 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Reconnaissance – Mariage d’enfant – Article 27 CODIP – Article 21 CODIP – Ordre public – Regroupement familial – Article 10, § 1 al. 1, 7° Loi sur le séjour des étrangers – Article 61/14 Loi sur le séjour des étrangers – Article 35 CODIP – Article 2, f) Directive 2003/86/CE – Article 10, al. 3, a) Directive 2003/86/CE – Article 4 Directive 2003/86/CE – Mineur non accompagné – Célibataire – Tuteur – Noyau familial – Article 7 Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne - Article 24 Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne

In zake:

X, handelend in eigen naam (RvV X / VIII) en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X (RvV X / VIII),

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. Verstrepen, Rotterdamstraat 53, 2060 Antwerpen,

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

De wnd. voorzitter van de VIIIste kamer,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2020, in eigen naam (RvV X / VIII) en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X (RvV X / VIII), heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 maart 2020 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging) en van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 maart 2020 tot weigering van de afgifte van humanitaire visa type D (artt. 9 en 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 23 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. Tamborijn.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. Dhondt, die loco advocaat K. Verstrepen verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. Raux, die loco advocaten D. Matray & A. De Wilde verschijnt voor de verwerende partij.

wijst na beraad het volgende arrest:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De dochter (°02/02/2001) van verzoekster trad op 8 december 2016 als minderjarige in Libanon in het huwelijk met Y.B., die in België over een geldige verblijfstitel beschikte.

1.2. Op 28 augustus 2017 kwam de dochter van verzoekster toe op het Belgische grondgebied.

1.3. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie beschouwde de dochter van verzoekster als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV) en wees op 29 augustus 2017 mevr. K.V.G. als voogd aan.

1.4. De dochter van verzoekster diende op 20 september 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde op 20 september 2017 de Libanese huwelijksakte te erkennen omdat het een kindhuwelijk betrof, hetgeen onverenigbaar wordt geacht met de openbare orde.

1.6. De dochter van verzoekster werd op 26 september 2018 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vluchteling erkend.

1.7. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie stelde op 21 december 2018 mevr. B.V.H. aan als voogd voor de vluchteling-referentiepersoon totdat de voogdij op 2 februari 2019 van rechtswege werd beëindigd omdat de vluchteling-referentiepersoon ondertussen de leeftijd van 18 jaar had bereikt.

1.8. Verzoekster diende op 18 december 2018 bij de Belgische vertegenwoordiging in Beiroet een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging in functie van haar dochter, die dus in België als vluchteling werd erkend.

1.9. Verzoekster diende eveneens op 18 december 2018 aanvragen in bij de Belgische vertegenwoordiging in Beiroet voor humanitaire visa in hoofde van haar minderjarige zonen C. F. en C. H.

1.10. Verzoekster werd op 20 augustus 2019 grootmoeder van een kleindochter, die de Belgische nationaliteit bezit.

1.11. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 21 juni 2019 een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging) en beslissingen tot weigering van de afgifte van humanitaire visa in hoofde van de minderjarige zonen van verzoekster. Voormelde beslissingen werden door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd in zijn arrest van 7 november 2019 (RvV 7 november 2019, nr. 228 524).

1.12. Verzoekster diende op 10 december 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische dochter (bijlage 19ter).

1.13. De gemachtigde van de minister trof op 17 maart 2020 een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.8. vermelde aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing werd op 9 juli 2020 ter kennis gebracht.

Dit vormt thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Commentaar: Deze beslissing annuleert en vervangt de voorgaande na annulatie bij arrest van de RW op 12/11/2019.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door A.(…) H.(…) °(…) op grond van artikel 10,1,1,7 7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen teneinde haar dochter C.(…) A.(…) °(…) in België te vervoegen. Overwegende dat tevens een aanvraag werd ingediend op grond van art 9,13 voor 2 kinderen van A.(…) H.(…), met name F.(…) °(…) en H.(…) °(…).

Overwegende dat uit het administratieve dossier van C.(…) A.(…) blijkt dat zij op 28/08/2017 naar België kwam en in haar asielaanvraag verklaarde reeds sinds 08/12/2016 gehuwd te zijn met B.(…) Y.(…).

Dat de dienst Asiel, gelet op de leeftijd van C.(…) A.(…), haar beschouwd heeft als een niet begeleide minderjarige, ondanks het feit dat ze sinds haar aankomst in België samenwoont met haar echtgenoot.

Overwegende dat ondanks het feit dat het huwelijk werd beschouwd als een kindhuwelijk en niet erkend werd, hoewel het in het licht van artikel 27 WIPR wel degelijk om een rechtsgeldig huwelijk gaat in het land van herkomst, niet kan ontkend worden dat C.(…) A.(…) reeds in haar land van herkomst een eigen gezinscel had uitgebouwd door haar huwelijk dat in het land van herkomst een rechtsgeldig huwelijk is en dat ze bijgevolg nog voor haar aankomst in België al niet meer toebehoorde tot de gezinskern van haar ouders.

Overwegende dat de Richtlijn 2003/83 stelt dat als leden van het kerngezin dienen beschouwd te worden: de echtgenoot en de kinderen die volgens de nationale wetgeving minderjarig zijn en ongehuwd. Dat bijgevolg kinderen die minderjarig zijn maar wel gehuwd, zich niet kunnen voegen bij hun ouder in België (volgens de principes van art 10,1,1,4); dat het bijgevolg discriminerend en tegenstrijdig is te stellen dat de gehuwde minderjarige erkend vluchteling (volgens een huwelijk erkend in het land van herkomst) nog wel tot het kerngezin behoort en bijgevolg de ouders mag laten overkomen.

Overwegende dat art 10,1,1,7 tot doel heeft om minderjarige niet begeleide vluchtelingen te herenigen met de biologische ouders die, tot het vertrek van het kind het ouderlijk gezag hadden over dit kind dat tot aan zijn vertrek uit het land van herkomst tot het kerngezin behoorde.

Dat gelet op bovenstaande elementen C.(…) A.(…) in haar thuisland een rechtsgeldig huwelijk heeft afgesloten nog voor haar aankomst in België waardoor moeilijk kan gesteld worden dat betrokkene nog steeds tot het kerngezin behoort van de ouders.

Gelet op al deze elementen wordt de visumaanvraag geweigerd voor mevrouw A.(…) H.(…), maar tevens voor de meereizende kinderen die de beslissing van hun moeder volgen.

(…)”

1.14. De gemachtigde van de minister trof op 17 maart 2020 eveneens beslissingen tot weigering van de afgifte van humanitaire visa in hoofde van de twee minderjarige zonen van verzoekster (zie punt 1.9.). Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing en werden eveneens op 9 juli 2020 aan verzoekster ter kennis gebracht.

De motieven van beide beslissingen zijn identiek en luiden als volgt:

“(…)

Commentaar: Deze beslissing annuleert en vervangt de voorgaande na annulatie bij arrest van de RW op 12/11/2019 tot vernietiging van de voorgaande beslissing

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door A.(…) H.(…) °(…) op grond van artikel 10,1,1,7 7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen teneinde haar dochter C.(…) A.(…) °(…) in België te vervoegen. Overwegende dat tevens een aanvraag werd ingediend op grond van art 9,13 voor 2 kinderen van A.(…) H.(…), met name F.(…) °(…) en H.(…) °(…).

Overwegende dat uit het administratieve dossier van C.(…) A.(…) blijkt dat zij op 28/08/2017 naar België kwam en in haar asielaanvraag verklaarde reeds sinds 08/12/2016 gehuwd te zijn met B.(…) Y.(…).

Dat de dienst Asiel, gelet op de leeftijd van C.(…) A.(…), haar beschouwd heeft als een niet begeleide minderjarige, ondanks het feit dat ze sinds haar aankomst in België samenwoont met haar echtgenoot. Overwegende dat ondanks het feit dat het huwelijk werd beschouwd als een kindhuwelijk en niet erkend werd, hoewel het in het licht van artikel 27 WIPR wel degelijk om een rechtsgeldig huwelijk gaat in het land van herkomst, niet kan ontkend worden dat C.(…) A.(…) reeds in haar land van herkomst een eigen gezinscel had uitgebouwd door haar huwelijk dat in het land van herkomst een rechtsgeldig huwelijk is en dat ze bijgevolg nog voor haar aankomst in België al niet meer toebehoorde tot de gezinskern van haar ouders.

Overwegende dat de Richtlijn 2003/83 stelt dat als leden van het kerngezin dienen beschouwd te worden: de echtgenoot en de kinderen die volgens de nationale wetgeving minderjarig zijn en ongehuwd. Dat bijgevolg kinderen die minderjarig zijn maar wel gehuwd, zich niet kunnen voegen bij hun ouder in België (volgens de principes van art 10,1,1,4); dat het bijgevolg discriminerend en tegenstrijdig is te stellen dat de gehuwde minderjarige erkend vluchteling (volgens een huwelijk erkend in het land van herkomst) nog wel tot het kerngezin behoort en bijgevolg de ouders mag laten overkomen.

Overwegende dat art 10,1,1,7 tot doel heeft om minderjarige niet begeleide vluchtelingen te herenigen met de biologische ouders die, tot het vertrek van het kind het ouderlijk gezag hadden over dit kind dat tot aan zijn vertrek uit het land van herkomst tot het kerngezin behoorde.

Dat gelet op bovenstaande elementen C.(…) A.(…) in haar thuisland een rechtsgeldig huwelijk heeft afgesloten nog voor haar aankomst in België waardoor moeilijk kan gesteld worden dat betrokkene nog steeds tot het kerngezin behoort van de ouders.

Gelet op al deze elementen wordt de visumaanvraag geweigerd voor mevrouw A.(…) H.(…), maar tevens voor de meereizende kinderen die de beslissing van hun moeder volgen.

(…)”

2. Over het procedureverloop en de rechtspleging

2.1. De gemachtigde van de minister trof op 21 juni 2019 een eerste beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging) en beslissingen tot weigering van humanitaire visa in hoofde van de minderjarige kinderen van verzoekster. Verzoekster stelde hiertegen op 23 juli 2019 beroepen in bij de Raad.

2.2. De beroepen tegen weigeringsbeslissingen van de gemachtigde van de minister inzake gezinsherenigingsvisa ressorteren onder de in artikel 39/2, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bedoelde annulatiebevoegdheid van de Raad.

2.3. De Raad heeft de beroepen, die op 23 juli 2019 werden ingediend en gekend zijn onder de rolnummers RvV X en RvV X, gevoegd. In zijn arrest van 7 november 2019 (RvV 7 november 2019, nr. X) heeft de Raad de beslissingen van 21 juni 2019 vernietigd.

2.4. De gemachtigde van de minister trof op 17 maart 2020 nieuwe weigeringsbeslissingen. Tegen deze beslissingen stelde verzoekster op 10 augustus 2020 wederom beroepen tot nietigverklaring in, ditmaal gekend onder de rolnummers RvV X en RvV X.

2.5. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV X heeft betrekking heeft op de beslissingen die in hoofde van de minderjarige kinderen van verzoekster werden genomen. In deze beslissingen wordt verwezen naar de weigeringsbeslissing in hoofde van verzoekster zelf, die het voorwerp uitmaakt van het beroep met rolnummer RvV X. De motieven van alle bestreden beslissingen zijn inhoudelijk nagenoeg identiek. Bovendien worden in het verzoekschrift, dat betrekking heeft op de minderjarige zonen van verzoekster (RvV X), de middelen hernomen die in het verzoekschrift in hoofde van hun moeder (verzoekster) werden opgenomen.

Er bestaat bijgevolg een nauwe band tussen de aangevochten beslissingen en de verzoekschriften in beide zaken waardoor het in het belang van een goede rechtsbedeling passend overkomt de beroepen wegens verknochtheid samen te voegen en gezamenlijk af te handelen.

2.6. De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

2.7. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om verzoekster te veroordelen tot de kosten.

3. Relevante nationale en Unierechtelijke regelgeving

3.1. *Relevante nationale bepalingen*

3.1.1. Nationale bepalingen inzake de hoedanigheid van NBMV en de erkenning van buitenlandse authentieke akten

Artikel 61/14 van de vreemdelingenwet definieert een NBMV als "een onderdaan van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte, die jonger is dan 18 jaar en die niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de toepasselijke wet, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die definitief geïdentificeerd is als NBMV door de dienst Voogdij, ingesteld door Titel XIII, Hoofdstuk VI, " Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen " van de programmawet van 24 december 2002".

Artikel 35 van het Belgische Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) bepaalt het volgende betreffende het recht dat toepasselijk is inzake het ouderlijk gezag, voogdij en bescherming van de persoon of van zijn goederen:

"§ 1. Het ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van een persoon en de goederen van een persoon die jonger is dan achttien jaar worden beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996.

Zulks geldt ook indien de persoon jonger is dan achttien jaar en de internationale bevoegdheid gegrond is op de bepalingen van Verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 december 2003

betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1347/2000 of op de bepalingen van deze wet.
(...)”

Het huwelijk van de dochter van verzoekster werd niet erkend op basis van artikel 27 van het WIPR waarin over de (niet)-erkenning van buitenlandse authentieke akten het volgende wordt gesteld:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. (...)”

In casu werd toepassing gemaakt van de openbare orde-exceptie uit artikel 21 van het WIPR:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.
(...)”

3.1.2. Nationale bepalingen inzake gezinshereniging (de omzetting van richtlijn 2003/86 van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG))

De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:
(...)”

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.
(...)”

3.1.3. Overige nationale bepalingen

De tweede en de derde bestreden beslissing zijn gestoeld op de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.
(...)”

3.2. Het Unierecht

3.2.1. Relevant primair Unierecht

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) heeft betrekking op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven en luidt als volgt: “Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 24 van het Handvest betreft de rechten van het kind en schrijft het volgende voor:

“(…)”

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

3.2.2. Relevant secundair Unierecht

Artikel 2, f), van de richtlijn 2003/86/EG definieert een “alleenstaande minderjarige” als volgt:

“In deze richtlijn wordt verstaan onder:

(…)”

f) “alleenstaande minderjarige”: een onderdaan van een derde land of een staatloze jonger dan 18 jaar die zonder begeleiding van een krachtens de wet of het gewoonterecht verantwoordelijke volwassene op het grondgebied van een lidstaat aankomt, zolang hij niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke volwassene staat, of een minderjarige die zonder begeleiding wordt achtergelaten nadat hij op het grondgebied van de lidstaat is aangekomen.”

Wat de gezinshereniging van vluchtelingen betreft, wordt in artikel 10.3, a), van de richtlijn 2003/86/EG het volgende gesteld:

“3. Indien de vluchteling een alleenstaande minderjarige is,

a) staan de lidstaten de toegang en het verblijf uit hoofde van gezinshereniging toe aan zijn bloedverwanten in rechtstreekse opgaande lijn zonder de in artikel 4, lid 2, onder a), genoemde voorwaarden toe te passen;”

In overweging 8 van de richtlijn 2003/86/EG en in de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van 3 april 2014 wordt aangestipt dat bij het toepassen van de bepalingen bijzondere aandacht dient te worden geschonken aan de situatie van vluchtelingen die zijn gedwongen hun land te ontvluchten en belet hen aldaar een gezinsleven te leiden.

3.2.3. Relevante rechtspraak van het Hof van Justitie

Uit de rechtspraak blijkt dat de lidstaten geen beoordelingsmarge kunnen uitoefenen en dienen zij in de artikel 4.1 van de richtlijn 2003/86/EG vastgelegde gevallen de gezinshereniging toe te staan (HvJ 27 juni 2006, Europees Parlement t. Raad van de Europese Unie, nr. C-540/03 (GK), §60). Ook in het kader van gezinshereniging van bloedverwanten in rechtstreeks opgaande lijn van de “alleenstaande minderjarige” vluchteling, zoals bedoeld in artikel 10, lid 3, onder a), van de richtlijn 2003/86/EG, zijn de lidstaten verplicht de gezinshereniging toe te staan, zonder dat zij daarbij over een beoordelingsmarge beschikken (HvJ, 12 april 2018, A. S. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, nr. C-550/16, §43). Voor de beoordeling van de minderjarigheid van de vluchteling-referentiepersoon dient, gelet op het declaratoir karakter van de erkenningsbeslissing, de datum van de indiening van het verzoek om internationale bescherming als ijkpunt genomen te worden (Ibid., § 60).

Het Hof van Justitie heeft zich, voor zover bekend, nog niet moeten uitspreken over de vraag of de (minderjarige) vluchteling-referentiepersoon al dan niet ‘ongetrouwd’ dient te zijn.

4. Onderzoek van de beroepen

4.1. **Probleemstelling**

Verzoekster is de moeder van een in België erkende ‘minderjarige’ vluchteling. Op 18 december 2018 had verzoekster bij de Belgische vertegenwoordiging in Beiroet (Libanon) een visum gezinshereniging aangevraagd om haar dochter in België te vervoegen. De dochter van verzoekster is volgens haar nationale wetgeving getrouwd, maar dit huwelijk werd in België niet erkend omdat het een kindhuwelijk betreft dat strijdig wordt geacht met de openbare orde.

Komt verzoekster als bloedverwant in rechtstreeks opgaande lijn van een in België ‘alleenstaande minderjarige’ vluchteling in aanmerking voor gezinshereniging met haar dochter op basis van de richtlijn 2003/86/EG en kan zij zich dan op basis van haar recht op familie- en gezinsleven laten vergezellen door haar minderjarige kinderen?

4.2. **Standpunten van de partijen**

4.2.1. De gemachtigde van de minister overweegt in de eerste bestreden beslissing dat verzoekster, gezien de specifieke situatie van haar dochter, de vluchteling-referentiepersoon, niet voldoet aan de vereisten van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet (of artikel 10.3, a), van de richtlijn 2003/86/EG).

De gemachtigde van de minister is van oordeel dat in casu de vluchteling-referentiepersoon “nog voor haar aankomst in België al niet meer toebehoorde tot de gezinskern van haar ouders”, terwijl het de bedoeling is van deze wetsbepaling om de minderjarige vluchteling-referentiepersoon “te herenigen met de biologische ouders die, tot het vertrek van het kind het ouderlijk gezag hadden over dit kind dat tot aan zijn vertrek uit het land van herkomst tot het kerngezin behoorde”. Er wordt gesteld dat de vluchteling-referentiepersoon “in haar thuisland een rechtsgeldig huwelijk heeft afgesloten nog voor haar aankomst in België waardoor moeilijk kan gesteld worden dat betrokkene nog steeds tot het kerngezin behoort van de ouders”.

In de bestreden beslissingen wordt op basis van artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet en artikel 4.1 van de richtlijn 2003/86/EG gesteld dat het kerngezin bestaat uit echtgenoten en minderjarige, ongehuwde kinderen. Bijgevolg zou de dochter van verzoekster, wier huwelijk in haar land van herkomst geldig is, niet meer tot het kerngezin van haar ouders behoren en haar ouders niet langer kunnen laten overkomen.

In de thans bestreden beslissingen worden de noties ‘gezinskern’ en ‘kerngezin’ gehanteerd, die nergens in de hierboven weergegeven regelgeving voorkomen. De gemachtigde van de minister verwijst bij zijn redenering specifiek naar artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. Hierin wordt voorgeschreven dat minderjarige kinderen, die hun ouders-referentiepersonen willen vervoegen, “*alleenstaand*” (in de Franse tekst van de Belgische wet wordt de term “*célibataires*” gehanteerd) dienen te zijn (zie ook artikel 4.1, tweede lid, van de richtlijn 2003/86/EG).

4.2.2. Het kernpunt van het betoog van verzoekster komt erop neer dat noch de Belgische vreemdelingenwet, noch de richtlijn 2003/86/EG vereisen dat de vluchteling-referentiepersoon ‘ongehuwd’ moet zijn. Bovendien, zo meent verzoekster, werd de huwelijksakte van haar dochter niet erkend in België, waardoor dit huwelijk geen rechtsgevolgen teweeg brengt in de Belgische rechtsorde.

Volgens verzoekster dient haar dochter slechts aan twee voorwaarden te voldoen om het recht op gezinshereniging met haar ouders te openen:

- 1) zij moet minderjarig zijn (volgens de interpretatie uit HvJ, 12 april 2018, A. S. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, nr. C-550/16, §60);
- 2) zij moet alleenstaand zijn in de zin van artikel 2, f), van de richtlijn 2003/86/EG.

Deze voorwaarden zijn volgens verzoekster vervuld. Uit de weigeringsbeslissingen zou volgens verzoekster dan ook moeten blijken dat dat haar dochter in België daadwerkelijk onder de hoede staat van een krachtens de wet of het gewoonterecht verantwoordelijke volwassene, hetgeen niet het geval is. Het voorschrift uit artikel 4.1, tweede lid, van de richtlijn 2003/86/EG is naar het oordeel van verzoekster niet van toepassing in haar geval omdat de referentiepersoon een minderjarige erkende vluchteling is.

4.2.3. In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij van oordeel dat het gegeven dat de dochter van verzoekster als NBMV in België toekwam en een voogd toegewezen kreeg, irrelevant is. De verwerende partij bevestigt nochtans in haar nota met opmerkingen dat de echtgenoot van de dochter van verzoekster “zeker geen ouderlijk gezag over haar” heeft, hoewel nergens kan worden opgemaakt dat dit conform de voorschriften uit artikel 35 van het WIPR werd onderzocht.

4.3. Analyse

4.3.1. Zoals in de bestreden beslissingen wordt gesuggereerd en zoals in de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt uitgedrukt (HvJ, 13 november 1990, Marleasing, nr. C-106/89, §8), dienen de begrippen inzake gezinshereniging uit de Belgische vreemdelingenwet zoveel mogelijk te worden geïnterpreteerd in het licht van de richtlijn 2003/86/EG.

4.3.2. Indien verzoekster de moeder is van een erkende vluchteling en indien die vluchteling jonger is dan achttien jaar en België binnenkwam zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon heeft gestaan, moet verzoekster op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet “van rechtswege” toegelaten worden tot verblijf.

4.3.3. De situatie van de dochter van verzoekster lijkt overeen te stemmen met deze van een “alleenstaande minderjarige” uit artikel 10.3, a) juncto artikel 2, f), van de richtlijn 2003/86/EG. De richtlijn 2003/86/EG vermeldt immers niets over de huwelijks staat van de betrokkene indien de vluchteling-referentiepersoon een “alleenstaande minderjarige” is. De dochter van verzoekster trad weliswaar op 8 december 2016 als minderjarige in Libanon in het huwelijk met haar huidige ‘partner’, die tevens de vader is van verzoeksters kleindochter, maar het (kind-)huwelijk van de dochter van

verzoekster werd door de Belgische overheid niet erkend. Er ontstaat bijgevolg een zogeheten 'hinkende rechtsverhouding', waarbij de dochter van verzoekster als gehuwd wordt beschouwd in het land waar zij voor haar komst naar België verbleef, maar in België als ongehuwd wordt beschouwd.

4.3.4. De verwerende partij merkt op dat "minderjarige kinderen" uit artikel 4 van de richtlijn 2003/86/EG 'ongehuwd' moeten zijn om in aanmerking te komen voor gezinshereniging met een referentiepersoon die in een lidstaat verblijft en zij acht het om die reden "discriminerend en tegenstrijdig" dat gehuwde minderjarige erkende vluchtelingen nog wel hun ouders zouden mogen laten overkomen.

In dezelfde lijn merkt de Raad op dat ook de gezinsherenigings-regeling, die vervat zit in artikel 9 van de Verordening 2013/604/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 2013/604/EU), vereist dat de minderjarige erkende vluchteling ongehuwd is (artikel 2, g), laatste streepje van de Verordening 2013/604/EU) opdat de lidstaat waar deze verblijft verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van zijn moeder of vader.

4.3.5. Voormelde vaststellingen doen in de eerste plaats de vraag rijzen of het begrip "alleenstaande minderjarige" vluchteling inhoudt dat deze 'ongehuwd' moet zijn om het recht op gezinshereniging te openen in hoofde van zijn bloedverwanten in rechtstreekse opgaande lijn, hoewel dit niet als dusdanig in de definitie in de richtlijn 2003/86/EG wordt aangegeven. Vervolgens rijst de vraag wat de implicatie is van een niet-erkend buitenlands huwelijk en/of een zogeheten 'hinkende rechtsverhouding' op de definitie van een "alleenstaande minderjarige".

4.4. Prejudiciële vraag

4.4.1. Om een arrest te kunnen wijzen in de onderhavige zaak, komt het met het oog op het uitlokken van een prejudiciële beslissing vanwege het Hof van Justitie van de Europese Unie, overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, passend voor om de debatten te heropenen.

4.4.2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt, overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, verzocht om een prejudiciële beslissing te nemen over de volgende vragen:

"Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 2, f) in samenhang met artikel 10.3, a), van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging zo te worden uitgelegd dat een "alleenstaande minderjarige" vluchteling, die in een lidstaat verblijft, volgens zijn nationale wet 'ongehuwd' moet zijn om het recht op gezinshereniging met bloedverwanten in rechtstreekse opgaande lijn te openen?

Zoja, kan een minderjarige vluchteling, van wie het in het buitenland aangegane huwelijk omwille van redenen van openbare orde niet wordt erkend, als "alleenstaande minderjarige" worden beschouwd, zoals bedoeld in de artikelen 2, f) en 10.3 van de richtlijn 2003/86/EG?"

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII worden gevoegd.

Artikel 2

De debatten worden heropend.

Artikel 3

De verdere behandeling van alle zaken wordt opgeschort tot na het antwoord van het Hof van Justitie.

Artikel 4

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt, overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, verzocht om een prejudiciële beslissing te nemen over de volgende vragen:

“Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 2, f) in samenhang met artikel 10.3, a), van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging zo te worden uitgelegd dat een “alleenstaande minderjarige” vluchteling, die in een lidstaat verblijft, volgens zijn nationale wet ‘ongehuwd’ moet zijn om het recht op gezinshereniging met bloedverwanten in rechtstreekse opgaande lijn te openen?

Zoja, kan een minderjarige vluchteling, van wie het in het buitenland aangegane huwelijk omwille van redenen van openbare orde niet wordt erkend, als “alleenstaande minderjarige” worden beschouwd, zoals bedoeld in de artikelen 2, f) en 10.3 van de richtlijn 2003/86/EG?”

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:
dhr. F. Tamborijn, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. Verkimpfen, griffier.